

ותן חלקנו בתורתך

מאת כ"ק האדמו"ר מרחלין שליט"א

שיחת התעמקות על פי דרך עץ החיים
פרשת ואתחנן תשפ"ו

קבלת קהל בתיאום מראש בטל' 02-6520002

www.rachlin.org.il

בהוצאת: אוריאל יעוז ומתורגמות בע"מ

יפה רום 40 ירושלים ת"ן

לקבלת הגיליון למייל: rachlin@rachlin.org.il

© כל הזכויות שמורות לכ"ק האדמו"ר רבי פינחס דניאל הכהן רחלין שליט"א

סרקו להורדה

מאמר זה הנו תמלול של שיעור בפרשת השבוע שהעביר כ"ק האדמו"ר שליט"א.

פרשת ואתחנן תשפ"ו – סכנת הפרהסיא בדורנו צריך לדאוג לכבוד שמים

כל כך, עושה כל כך הרבה נחת רוח בשמים – שכל העולם מתקיים בזכותו. זאת אומרת, הוא יכול להמתיק את הדינים כדי שהעולם לא יחרב. העולם לא יחרב, אבל כך מובא בכל אופן.

אם כן, מה הסיבה שמה רבינו רוצה לחיות ורוצה להכנס לארץ? סיבה אישית? סיבה אידאולוגית? דאגה שהוא רוצה לחיות כפשוטו? או שזה לשם שמים?

מובן שמה רבינו הכל עושה לשם שמים: הוא רצה להכנס לארץ ישראל כדי לקיים את המצוות התלויות בארץ, וככה להביא את הגאולה. אבל ה' יתברך לא הסכים, כי עוד לא היה הזמן המתאים לזה. והצדיקים תמיד דוחקים את השעה. לא שזה נכון, כן? חכמים אומרים שלא צריך לדחוק את השעה.

אבל זה הטבע של הצדיק. הוא רוצה לקדם את האינטרסים של הקדוש ברוך הוא, שהתכנית האלקית תתקדם, שיתקדש שמו יתברך. ואלה כנראה כל הרצונות של משה רבינו, ולכן הוא התחנן. ואומרים חכמים, אם הוא היה מתפלל עוד תפילה אחת – התפילה שלו היתה מתקיימת. לכן ה' יתברך עצר אותו וזהו.

יש פה עוד שאלות. הרי משה רבינו ידע מהגזירה, ובטח ניסה לבטל אותה גם קודם, אבל זה לא עזר. כמה בן אדם צריך להתפלל כדי שגזירה תתבטל? אולי באיזה שהוא שלב אם הוא מתעקש הוא מתחיל להרגיז למעלה, חס ושלום? – קודם כל, תלוי איך הוא מתפלל, תלוי איזו גזירה, ומי הוא האדם, אם הוא צדיק או פגום מאד וכן הלאה. אבל באופן כללי, אמר חזקיהו המלך: "כך מקובלני מבית אבי אבא, אפילו חרב חדה מונחת על צוארו של אדם אל ימנע עצמו מן הרחמים". והוא צדק. ה' שמע את התפילה שלו, וביטל את הגזירה שהיתה עליו והוסיף לו שנים.

ערב טוב! שבוע טוב! חודש טוב! מה שלומכם? אנחנו כאן ב'ותן חלקנו בתורתך', פרשת ואתחנן תשפ"ו. ובשם ה' נעשה ונצליח. ואולי גם נספיק לדבר משהו על תשעה באב. כמו שאתם יודעים, אנחנו מנסים להבין את הפרשה על פי 'דרך עץ החיים', שזו הדרך הרוחנית שאנחנו משתדלים ללכת בה. ויש כלל שלקוח מהאר"י הקדוש, "אין אדם לומד תורה אלא ממקום שלבו חפץ" – כי שם התיקון שלו. אז אנחנו מסתכלים בפרשה, אני מתבונן בפרשה, ואיפה שלבי נמשך שם אני מתעמק יותר.

ובאמת הנושא כאן הוא שמה רבינו מתחנן לה' יתברך, הוא לא רוצה למות, הוא רוצה להכנס אל ארץ ישראל. ויש פה נושא שצריך להתעמק בו.

מובן שכל יצור חי רוצה לחיות. גם יתוש רוצה לחיות. כל דבר שה' ברא רוצה לחיות. לא רק זה: כל העולמות כולם צריכים פרנסה. גם המלאכים צריכים פרנסה, גם העולמות העליונים צריכים פרנסה. כל מה שנברא צריך שפע אלקי להתקיים. אם אין לו את השפע האלקי, הוא לא יכול להתקיים.

מי מביא לו את השפע האלקי? – על ידי התעוררות מלמטה שלנו יש חלק שהעולמות מקבלים שפע והרווחה. ויש חלק שלא תלוי בעבודה שלנו, שה' יתברך מקיים את העולמות בכל מקרה, אבל אז זה לא בהרווחה יותר מדי. השפע שבא מזה שאנחנו מוסיפים כח לפמליא של מעלה – בו יש יותר שפע, זה חשוב מאד.

זה 'עם סגולה' – עם שמסוגל על ידי תורה ומצוות ומעשים טובים להוסיף שפע בכל העולמות, להחיות את העולמות, להחיות את השכינה, וכן הלאה.

אז יש לנו חשיבות גדולה. לא פעם נאמר למשל על איזה צדיק קדוש שבזכות לימוד התורה שלו העולם מתקיים. מה קרה? מה חשוב כל כך הלימוד שלו? הלימוד שלו חשוב

אם כן, השאלה העמוקה היא למה האדם חי, ומה הוא עושה עם החיים שלו, ומה הוא עושה עם כל דקה ודקה. ולמה הוא רוצה להשאר פה? למה כל השאלות האלה? כי כאיש האלקים, איפה טוב יותר למשה רבינו – פה בעולם הגשום הזה, או אצל הקדוש ברוך הוא? בטח שטוב יותר אצל הקדוש ברוך הוא. הוא עשה את שלו, שיעלה למעלה, יהנה מזיו השכינה עד הגאולה השלמה, עד תחית המתים. והוא מהראשונים שקמים בתחית המתים, מה יש לדבר. ואנחנו גם יודעים שניצוץ שלו מתגלגל בכל דור ודור לתקן את הענין של הערב רב, שהוא קרב אותם, שדחק את השעה ולא היה צריך לקרב אותם.

אז ודאי ששם אצל ה' יתברך טוב יותר למשה רבינו מאשר פה, שפה היו לו תקלות לא קטנות וגם רדפו אותו וגידפו אותו והאחריות הכבדה. אלא מאי? יש תיקונים שבן אדם יכול לעשות רק כשהוא פה. כשהוא שם למעלה זה כבר משהו אחר: קודם כל מנקים אותו מהעבירות, ואחר כך נותנים לו להנות מזיו השכינה – אבל הוא לא יכול לעשות את התיקונים שיש כאן, למרות שעל פי האר"י הקדוש צדיקים עושים גם עבודה למעלה. על פי הגמרא צדיקים

מתפללים על החיים, שאלמלא התפילה שלהם שמה לא היינו מתקיימים. יש להם עבודה, הם לא בטלים. אבל זה לא כמו פה.

היה איזה צדיק אחד, לא זוכר את שמו, שהוא כל הזמן רצה לבוא בגלגול כי אהב לעבוד את ה' מפה. הוא לא רצה להשאר למעלה יותר מהמינימום שצריך כדי להתגלגל. אשרי חלקו.

אז משה רבינו רצה לעבוד את ה' כאן. מביא המדרש שטוב, הגיע הזמן של יהושע לתת דרשות במקום משה רבינו, אז הוא התחיל לתת דרשה באהל שלו,

ומשה רבינו בא כתלמיד בפני רבו וראה איך תלמידו מרביץ תורה ברבים. ואז הוא אמר שהוא לא רוצה להרגיש קנאה אחת, הוא מעדיף למות מאשר להרגיש קנאה אחת – ככה היה משה רבינו, צדיק, תמים, טהור, קדוש, אין כמוהו. והוא לא חשוד שהוא לא עשה לשם שמים, כי הוא לא עיכב את הנקמה של ה' במדין, אף על פי שהוא ידע שאחרי הנקמה הזאת הוא יסתלק. והוא לא עיכב.

הוא מנהיג שאין כמוהו. מי שרוצה ללמוד מנהיגות לא צריך קורס מנהיגות, שישתכלו על משה רבינו. זו מנהיגות. זה המנהיג המתקן. כל אחד בדרגתו, אבל כל אחד יכול ללמוד וצריך ללמוד מאבותינו הקדושים, מהצדיקים – וגם לשאוף, לשאוף גבוה אף על פי שאדם הוא כלום.

אם כן, משה רבינו רצה להשאר חי ולעבור לארץ כדי לתקן דברים, כדי לזרז את הגאולה. שתים: מי יודע, הוא ראה עד סוף כל הדורות, הוא ראה כל מה שעומד להיות – אולי הוא רצה להיות בראש ולהקל על עם ישראל ומסר את הנפש עליהם?

ובכל זאת, התכנית האלקית לא היתה כזאת. ההפך, אם הוא היה נכנס לארץ, היות שכל מה שהוא עושה יש לו דרגה של 'נצח', אז הוא היה בונה את בית המקדש ובית המקדש היה נצחי. ואם עם ישראל היו חוטאים, ה' היה פוגע לא בבית המקדש ולא היה שופך חמתו וזעמו על עצים ועל אבנים – אלא חס ושלום על עם ישראל. ולכן התכנית היתה שהוא לא יכנס. והוא גדול החכמים וגדול הנביאים, חשב אחרת.

אז תראו מה זה, האדם המושלם ביותר שיכול להיות, משה רבינו – והוא טעה בהערכה כשהוא חשב שאם הוא יכנס לארץ זה דבר טוב וזה יביא את הגאולה. וה' יתברך חשב אחרת, ומנע ממנו.

ללמד שכולנו כלום. כולנו חיילים של הקדוש ברוך הוא. אנחנו שייכים לו. הוא קובע מה אנחנו צריכים לעשות, איך אנחנו צריכים לעשות, מה התכנית שלו, מה השלבים. אנחנו רוצים כרגע שיבוא משיח? – מי אמר שזה רצונו יתברך? אולי הוא רוצה שבזמן אחר הוא יבוא? בדרך אחרת? על ידי שליח כזה, על ידי שליח אחר? מי יודע נסתרות ה'? נסתרות דרכי ה'.

מבינים? ולכן תמיד צריך להיות קשוב למפת הקרב כמה שאדם יכול, ולתכנית האלקית. ראינו את זה גם אצל יעקב אבינו, שהוא לא כל כך רצה לרדת למצרים. והורידו אותו בתנאים טובים כמו שאומרים היום, למרות שאמרו שהיה ראוי שיורידו אותו בשלשלאות של ברזל. הוא לא ידע את התכנית האלקית. יוסף ידע, כי ה' גילה לו. אם לא מגלים לא יודעים. וגם כשמגלים זה יכול להשתנות. יש כל מיני משא ומתן בעולמות העליונים כל פעם בבית דין של מעלה, לעשות ככה או לעשות אחרת. אם למטה עושים משהו שמשנה, אז גם למעלה משנים, לפעמים, לפעמים לא. הנה, כמה שהתחנן משה רבינו זה לא עזר לו. נגזר, וזהו. כל מה שה' עושה עושה לטובה.

הוא היה ענו מאד מכל האדם. גם להיות עניו זו חכמה גדולה. מה זה להיות עניו? עניו זה להיות אחד שמקבל הכל ולא מתווכח? הנה, ראינו שעל ידי הויכוחים של משה רבינו הוא הציל את עם ישראל לא פעם ולא פעמיים. ה' אמר לו: "סלחתי כדברך". אז הענוה, זה לא אומר שאדם צריך לקבל הכל ושהוא כלום ואפס ואין לו שום פתחון פה – כי ה' יתברך מצפה מהצדיקים שימתיקו את הדינים ויבטלו את הגזירות. בשביל זה הם פה. אז צריך שמינית שבשמינית של גאווה כדי שהתלמיד חכם יוכל לדאוג לתורה ולעם ישראל. אבל כל זה על ענוה וגאווה כביכול לשם שמים, זה לא בשביל עצמו. זה לא בשביל עצמו.

ובדרגות שלנו הנמוכות מאד, למה אדם שואף להיות יותר? כי כתוב: "ונשמרתם מאד לְנַפְשֵׁיכֶם". אדם צריך לשמור

**היום פרהסיא זה תקשורת,
וזה רשתות, שכל אחד כותב
שם מה שהוא רוצה. בשניה
אחת לוקחים דבר פרטי
ששייך למישהו, ומפרסמים
את זה. זה מתפרסם פה,
וזה מתפרסם בכל העולם
אפילו, בשניות. סכנת
נפשות! סכנת נפשות.**

לא היה קורה כלום. הוא היה אומר לו: 'יתראה אדוני, לא הזמנו אותך. זו טעות. תתכבד בבקשה'. הוא היה אומר: 'טוב, יאללה בסדר', והיה הולך. אבל היה שם אולם שלם, פרהסיא.

והיום פרהסיא – זה תקשורת, וזה רשתות, שכל אחד כותב שם מה שהוא רוצה. בשניה אחת לוקחים דבר פרטי שייך למישהו, ומפרסמים את זה. זה מתפרסם פה, וזה מתפרסם בכל העולם אפילו, בשניות. סכנת נפשות! סכנת נפשות.

אז צריך פי אין סוף זהירות היום כשמפרסמים דברים ועושים חילול השם ועושים מחלוקות בפרהסיא, ובוודאי בפרהסיא כללית, שזה לא מאה אנשים, לא יודע כמה היו בסעודה, מאתים אנשים? כמה היו בסעודה? – היום זה מיליונים, זה מיליארדים! וזה דבר מסוכן מאד מאד, קשה מאד מאד, שעושה נזקים עצומים.

אז גם אם בהנהגה כזו או אחרת יש מחלוקות, הכל טוב שיעשו בסתר, ידברו, יסתדרו. זה מוגן הרבה יותר. וזה ידוע גם בדיפלומטיה, שכשיש דיפלומטיה שקטה, זה קל יותר. מתי שמעלים את זה למעלה לפרהסיא מתחילים הויכוחים והפיצוצים, והכל נחרב. חומר למחשבה.

וזה תמיד, פרהסיא זה גם בבית ספר או בעסק או לא משנה איפה, איפה שיש אנשים, בבית הכנסת – זה אומר ככה, וההוא אומר ככה, והוא רוצה את הכבוד הזה, והוא רוצה את הכבוד ההוא... רבותי, לברוח מהמחלוקת, לברוח כמו מאש. המחלוקת עושה אש, והאש אוכלת הכל. רחמנא לצלן.

יהי רצון שכבר נעשה תשובה. תשובה: תשובה שלמה, תשובה לשם שמים, תשובת כל העולמות כולם, תשובה – תשוב ה"א. "ישמח ה' במעשיו". ושנתקן כבר את שנאת החנם הזאת, שזה דבר של ילדים קטנים: 'הוא התחיל', 'לא, זה התחיל', 'הוא פגע בי', 'אני פגעתי' – כל זה, זו עבודת ה'! רדוד מאד מאד מאד. צריך לעשות תשובה על זה מאד, לדאוג לכבוד שמים ולא לכבוד עצמו.

עד כאן. יהי רצון שנתגבר, וננצח את היצר הפרטי והכללי,
 "ובא לציון גואל" במהרה ברחמים ובנעימים!

מתוך נפשי – דברי חיזוק ובירורים לעבודתו ית'

מאת כ"ק האדמו"ר רבי פינחס דניאל הכהן רחלין שליט"א

ה' אב תשפ"ו

א. עושר אינו מביא אושר. האושר היחיד הוא עבודת ה' ית'!

ב. אל תשאף להיות עשיר. שאף להיות צדיק.

ג. כאשר האדם מתבגר הוא רואה מה חשוב באמת – תורה ומצוות ומעשים טובים. כל השאר עורבא פרח.

ד. למד את ספר קהלת. למד מהחכם מכל אדם.

ה. אם המוחין מעוותים, ודאי שהמעשים מעוותים.

ו. יש את העולם הזה ואת העולמות העליונים, ויש את בורא כל אלו ית' שמו. צריך ללמוד ולהבין לעומק כיצד פועלים העולמות העליונים, על מנת לכוון נכון את מעשינו בעולם הזה ולהבין את הנהגתו ית' – ועל מנת שלא לטעות בציפיות שוא ובדמיונות כזב.

ז. המוסר האנושי מוגבל ומאכזב, ונגוע. המוסר האלוקי מדויק ומשמח, נקי וזך!

ח. תינוק שנשבה הוא נשמה טהורה עם מוחין מעוותים.

ט. אם לומדים תורה ללא תיקון המדות, הדבר גורם לחילול השם ית', ר"ל.

י. בתשעה באב נולד משיח – גם בצער נורא וקשה צריך לשמור על שמחה של קדושה, ולסמוך על ה' ית'!

יא. התרגל לשבח את הבורא ית' על כל דבר קטן כגדול, ולהמליכו על כל מציאות. גם אם בתחילה זה נראה מאולץ – בסוף זה הופך להרגל קדוש הממתיק את הדינים ואת החיים!

יב. סלח לו! סלח לו. הוא אנוס. הוא לא התכוון. יצרו גבר עליו. התפלל עליו: 'יהי רצון שיעשה תשובה ושלא יזיק'.

יג. מי שאינו קורא נכון את מפת הקרב נפגע מיד, מסתבך, ונופל.

יד. כל עניני הבריאה הם רמזים ולקחים שיש להפיק – לעבודתו ית' ולתיקון עולם במלכות שד"י.

טו. את הפחד הפוך לדבקות ולבטחון בה' ית' – על ידי תפילה פשוטה.

טז. אל תתן אפילו לשניה אחת שיצר הרע יטנף אותך! ברח! צעק! התפלל! הלחם!

יז. הכאב על החורבן צריך לשמש מנוע ענק לתיקון ענק.

יח. אהבת ה' ית' היא מדרגה קבועה בלב – רוחשת, לוחשת, פורצת, נרגעת, מתעוררת, מבקשת, נלחמת! "ואני אבטח בך".

יט. העונשים לא באים סתם. הכל ע"פ חשבון, והכל לטובה, לצרף ולזכך את הנשמות לחיי העולם הבא.

כ. הדבקות בה' ית' מטהרת הכל – הטהרה מאפשרת את הדבקות בו ית'.

כא. כשכולם צועקים – מוטב לשתוק. כשכולם שותקים בדוק אם צריך לצעוק.

כב. מי שדבוק בה' ית' מתוך אהבה ויראה וקיום תורה ומצוות, אהוב למעלה ואהוב למטה.

כג. השכינה שורה רק באתר שלם – באדם צדיק.

כד. הטומאה מרחיקה את השכינה. וכשאין ברירה – "השִׁכָּן אֶתָּם בְּתוֹךְ טְמֵאתָם". אוי לאותה בושה!

כה. הגאווה מבריחה את השראת השכינה. הענוה מאפשרת את השראת השכינה, בצירוף דרישות חשובות נוספות.

לחיים! לחיים! לחיים! נא להפיץ את מעינות דע"ה בכל זמן ובכל מקום לזיכוי הרבים, למען שמו באהבה.

לחיים! לחיים! לחיים! ולהפיץ גם את 'ערב דא"ז', המזכך את השומע.

לחיים! לחיים! לחיים! שבת שלום וכט"ס!

נא להתחזק בעבודתו ית'!